

De geur van natte was

Door: Annemieke Hoogland

Het was een lange dag. Een hele lange dag en Floor was blij dat hij er op zat. De discussie met haar baas had ze onderweg naar huis nog vijf keer opnieuw in haar hoofd afgespeeld. Vanaf morgen liet ze niet meer over zich heen lopen, besloot ze terwijl ze haar fiets op slot zette. Morgen ging ze Marcel eens goed vertellen wat ze er nou eigenlijk van vond. En anders ging ze gewoon op zoek naar een andere baan. Ze had talent genoeg. Was goed in haar werk. Heel goed zelfs.

Haar dag was ineens een stuk beter. Met vastberaden tred en vol zelfvertrouwen liep ze naar de voordeur. Morgen verscheen een andere Floor op de redactie. Een zelfverzekerde Floor. Een overtuigende. En als dat Marcel niet zinde, dan... Nou ja, daar hoefde ze nog niet over na te denken. Een stap tegelijk. Gauw naar binnen, ze had trek.

Eenmaal binnen wilde ze gelijk doorlopen naar de keuken, maar er was iets wat haar tegenhield. Een gevoel. Een geur. En er trok een beetje tocht daar de woonkamer. Floor knoopte haar jas los en liep naar een lichtsakelaar. Ze betrapte zich erop dat ze behoedzaam liep. Voorzichtig. Bang om te struikelen. Alsof het niet haar eigen huis was. Zelfs met de lamp aan ging het gevoel niet weg.

Vooral de geur maakte haar ongerust. Het deed haar denken aan vroeger. Aan de lucht van haar truien, haar beddengoed en knuffels. Mama liet de was altijd in de kelder drogen. Het was er altijd een beetje vochtig en het rook er naar rottend hout. De stank uit de kelder kwam uiteindelijk terug in elke hoek van het huis. Een misselijkmakende geur die onlosmakelijk verbonden was met haar jeugd. Maar vooral met haar moeder.

Mama, hoe zou het met haar zijn. Floor had al zeker 15 jaar niets van haar moeder gehoord. En dat is best lang als je 32 bent. De laatste keer dat ze haar zag herinnert Floor zich nog als de dag van gisteren. Ze woonde toen al zeker vier jaar bij opa en oma. Haar moeder was zoals gewoonlijk weer van de aardbodem verdwenen. Een man, een baan, een verslaving, het was nooit helemaal duidelijk wat de reden was. En zoals ze uit het niets verdween, kwam ze ook altijd weer tevoorschijn.

Zo ook 23 mei 1997. Floor kwam thuis uit school en haar moeder zat aan de keukentafel. Bijna onherkenbaar: de blonde haren waren donkerbruin en de altijd felgekleurde jurk had plaats gemaakt voor een spijkerbroek en grijze sweater. De geur was hetzelfde. Evenals de niet te peilen ogen. Het was onduidelijk wat er in haar moeder omging. Of ze nou blij of boos was, de ogen stonden altijd hetzelfde. Treurig traag noemde oma het altijd.

'Lieverd, ga even zitten', sprak haar moeder. Met tegenzin schoof Floor aan tafel. Haar huiswerk moest maar even wachten. Ze had geen zin om haar moeder aan te horen, maar deed het toch. 'Ik moet een tijdje weg, Floor' zei ze uiterst bedachtzaam. Floor gaf geen krimp. Van binnen schreeuwde ze.

Floor kende haar moeder langer dan vandaag. Een tijdje kon betekenen dat ze een jaar weg was, maar ook dat ze volgende week weer aan de keukentafel zat. Haar moeder stond op, klaar om weg te gaan. Met tegenzin gaf ze haar een knuffel. Om de geur niet te proeven, hield ze haar adem in. Vervolgens verdween haar moeder. En Floor had haar nooit meer gezien. Zelfs niet op de begrafenis van opa, vier jaar geleden.

Van de zelfverzekerde Floor die het huis binnenstapte was weinig meer over. Enigszins angstig liep ze door haar eigen huis. Ze zag niets vreemds, maar het onheilspellende gevoel bleef. Op het moment dat ze de keuken binnenliep, wilde ze zichzelf al bijna voor gek verklaren. Weer voelde ze de tocht langs haar benen trekken, maar nu zag ze direct waarom. De keukenvloer was bezaaid met glas en het raampje naast de deur was kapot. Door het gat in het raam kon iemand zo de keukendeur van het slot draaien.

Het hart van Floor maakte zeven sprongetjes en er ontwikkelde zich een knoop in haar maag. Er was iemand binnen geweest. Dat moest wel. Haar gevoel was terecht. En de geur maakte haar

bang. Even twijfelde ze of ze de politie moest bellen. Iets in haar zei dat ze beter eerst zelf op onderzoek uit kon gaan.

In de woonkamer leek alles op het eerste oog in orde. De televisie stond er nog, evenals haar laptop en dvd-speler. Vluchtig wierp ze een blik op de inhoud van het ladekastje. Alles lag nog precies zoals zij het vanmorgen had achtergelaten. Er was geen enkel spoor van een uitgebreide zoektocht, laat staan van vernieling. En nog belangrijker, niets was weg. Maar dat stelde Floor maar half gerust.

Ze vervolgde haar zoektocht richting de bovenverdieping. Voetje voor voetje de trap op. Even vervloekte ze zich zelf. Waarom had ze de lamp in het trappenhuis niet eerder vervangen. Nu was het donker. De knoop in haar maag werd strakker aangetrokken.

Enmaal boven schoot ze gauw de badkamer in. Licht. De handdoek die Floor vanochtend gebruikt had, lag nog op precies dezelfde plaats. De dop van de tandpastatube slingerde nog op de grond en de stapel gebruikte watjes op de wastafel was nog exact even hoog. Floor verklaarde de badkamer als veilig. En hetzelfde gold eigenlijk voor haar slaapkamer. Niets miste, niets was verplaatst. De iPad lag nog op het nachtkastje en het bed was nog even onopgemaakt als vanmorgen.

Langzaam begon Floor zich weer iets meer op haar gemak te voelen. Misschien was het raam wel gesneuveld door een vliegende steen of was de kat van de burens iets te agressief geweest. Voor de zekerheid keek ze nog even in de studeerkamer. Haar grote verzameling mediaboeken leek onaangeraakt en de nieuwe iMac straalde haar tegemoet. Voor ze de kamer verliet, keek ze nog even naar de boekenplank met foto's. Een gewoonte, even stilstaan bij de mensen die haar lief waren en zijn.

Ze moest twee keer kijken, greep zich vast aan de deurstijl om niet te vallen en kon een schreeuw van ontzetting niet onderdrukken. Er was wel degelijk iemand binnen geweest. En diegene had het portret van haar opa meegenomen. Het onheilspellende gevoel, de misselijkmakende geur en het missende schilderijtje. Dat kon maar een ding betekenen, vreesde Floor: mama is terug.